

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/131/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011536
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2320011536.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XXXXXX XXXX v C., trvale bytom C., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 7. júla 2023, sp. zn. 2T/119/2020, na verejnom zasadnutí konanom 28. mája 2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo 7. júla 2023, sp. zn. 2T/119/2020, uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase v období od mesiaca júl roku 2019 až august roku 2019 v meste C., D. E. F. G. XXXX/XX, v byte, vykonal pohlavný styk s maloletou H. D., nar. XX.XX.XXXX, napriek tomu, že mal vedomosť o veku uvedenej maloletej, pričom jej nespôsobil žiadne zranenia.

2. Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 s poukazom na § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., za použitia § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 0T/96/2021 z 23. apríla 2021, právoplatným 23. apríla 2021, trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 27T/18/2021 z 24. januára 2022, právoplatný 17. februára 2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k jednoznačnému záveru, že žalovaný skutok sa stal (obžalovaný vykonal súlož s poškodenou maloletou, o ktorej veku v relevantnom čase vedel), má znaky žalovaného zločinu a spáchal ho práve obžalovaný, nesúci plnú trestnú zodpovednosť. Uviedol, že z priamych dôkazov ide o výsluch maloletej poškodenej, ktorý však nebol v trestnom konaní vykonaný kontradiktórne (bol vykonaný pred vznesením obvinenia obžalovanému), preto nemohol byť jediným, či rozhodujúcim dôkazom pre založenie viny obžalovaného. Zároveň uviedol, že ako dôkaz bol zákonným spôsobom vykonaný prostredníctvom prehratia audiovizuálneho záznamu, pričom z daného výsluchu na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že v lete (počas prázdnin, t. j. júl - august) 2019 sa maloletá poškodená zoznámila s obžalovaným a raz sa s ním dobrovoľne vyspala u neho doma, pričom mu o svojom veku povedala, pred pohlavným stykom obžalovaný o jej veku vedel. Tento bol podporený výsluchom svedkyne - matky maloletej poškodenej, z ktorého vyplynulo, že svojej matke maloletá poškodená potvrdila pohlavný styk s obžalovaným v lete 2019, ďalej zo znaleckého skúmania ohľadne osoby maloletej poškodenej (z ktorej možno usudzovať, že ňou popisovaný skutok si nevymyslela, k pohlavnému styku medzi ňou a obžalovaným v čase letných prázdnin 2019 došlo), a tiež zvyšnými, listinnými dôkazmi (napr. správa

z gynekologického vyšetrenia ohľadne porušenia hymenu u maloletej poškodenej, i keď váha daného dôkazu by sama o sebe bola relatívne nízka, nakoľko sa nedá vylúčiť porušenie aj inak, a tiež ako vyplynulo z výpovede svedkyne - matky maloletej poškodenej, pohlavný styk s obžalovaným zrejme nebol maloletej poškodenej prvý; tento dôkaz však svojím spôsobom dopĺňal dôkaznú mozaiku, pokiaľ ide o možnú sexuálnu aktivitu maloletej poškodenej v relevantnom období). Okresný súd sa následne vyrovnal s otázkou, či medzi obžalovaným a maloletou poškodenou došlo len k jednej súlož alebo dvom či trom (ako neskôr povedala svedkyňa/svojej matke maloletá poškodená) a uzavrel, že vykonanie súlož (aspoň jedenkrát v čase letných prázdnin 2019) bolo bez pochyb podľa názoru súdu preukázané vykonaným dokazovaním - obžaloba definovala skutok skrze jednu vykonanú súlož v relevantnom žalovanom období. Z vykonaného dokazovania (výpoveď maloletej poškodenej a jej matky) vyplynulo, že ku skutku došlo v období leta (prázdnin) 2019 resp. teda mesiacov júl až august 2019 - preto súd v tomto ohľade modifikoval skutkovú vetu pôvodne podanej obžaloby. Pokiaľ ide o formu zavinenia, z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynul záver o priamom úmysle na strane obžalovaného - obžalovaný chcel vykonať súlož s osobou mladšou ako pätnásť rokov (poškodenou maloletou, o ktorej veku vedel) a aj ju vykonal.

4. K výroku o treste okresný súd uviedol, že pristúpil k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody, lebo trest musel ukladať podľa § 34 ods. 6, druhá veta Tr. zák., aj podľa § 42 ods. 2 druhá veta Tr. zák., kedy ukladaný súhrnný trest nesmel byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom - trestným rozkazom okresného súdu vo veci sp. zn. 27T/18/2021, kde bol obžalovanému uložený pomerne prísny podmienečný trest odňatia slobody v skúšobnej dobe pod probačným dohľadom). Pre úplnosť však okresný súd dodal, že vzhľadom na mnohosť (súbeh) trestnej činnosti, povahu trestného činu (zločin proti ľudskej dôstojnosti spáchaný na maloletej poškodenej), ako i skutočnosť, že k náprave obžalovaného dosiaľ nevedol ani výkon trestu odňatia slobody (viď odpis registra trestov obžalovaného), pre alternatívny trest (ak by ho aj zákon pripúšťal) v tomto prípade nebol priestor.

5. Ďalej okresný súd argumentoval, že v základnej sadzbe žalovaného zločinu mohol okresný súd ukladať trest v rozmedzí 3 roky až 10 rokov, že u obžalovaného vzhliadol dve priťažujúce okolnosti – podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že spáchal viac trestných činov, pre ktoré mu bol uložený súhrnný trest a podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že už v minulosti bol odsúdený a nevzhladol žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák. V dôsledku prevahy priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami postupoval v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. a zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu na 5 rokov a 4 mesiace. Nakoľko však okresný súd ukladal súhrnný trest, v tomto prípade za kombináciu viacerými, resp. tromi skutkami, ktorým boli spáchané tri úmyselné prečiny (odsúdenia vo veciach okresného súdu sp. zn. 0T/96/2021 a sp. zn. 27T/18/2021) a jeden zločin (žalovaný skutok), bolo potrebné upraviť hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného (t. j. žalovaného zločinu) o jednu tretinu na hodnotu 13 rokov a 4 mesiace (§ 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods.1, ods. 2 Tr. zák.).

6. Pri výmere trestu okresný súd zvolil samotnú spodnú hranicu takto upravenej trestnej sadzby - 5 rokov a 4 mesiace, ktorú považuje za dostatočnú pre naplnenie účelu trestu podľa § 34 Tr. zák. (berúc do úvahy aj zásady ukladania trestu). Totiž, napriek evidentnému sklonu obžalovaného k protiprávnemu správaniu (ako dokladuje tak jeho odpis registra trestov, no napr. i jeho priestupkové záznamy), obžalovaný sa v minulosti vedel dopracovať k zahladeniu dvoch predošlých odsúdení, tiež sa dokázal osvedčiť po podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody - podľa názoru okresného súdu tak k jeho náprave postačí aj takto zvolená výmera ukladaného nepodmienečného trestu odňatia slobody. Na výkon takto uloženého trestu odňatia slobody ho okresný súd zaradil ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním žalovaného skutku vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný (drogový) trestný čin zaznamenaný pod č. 4 v odpise registra trestov.

7. K náhrade škody len v krátkosti okresný súd uviedol, že v čase vyhlásenia rozsudku žiaden nárok na náhradu škody uplatnený nebol, preto v tomto ohľade nerozhodoval.

8. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len prokurátorka) vzdala práva na podanie odvolania. Obžalovaný zahlásil odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku, ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo.

9. Obžalovaný odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Petra Magdalíka písomným podaním z 22. augusta 2023, doručeným okresnému súdu 23. augusta 2023.

9.1. V odvolaní obhajoba uviedla po úvodnej rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku, že výroky napádaného rozsudku o vine a o treste sú nesprávne a vadami trpí aj konanie, ktoré vydaniu napádaného rozsudku predchádzalo.

9.2. Úvodom obhajca poukázal na znenie ust. § 201 ods. 1 a § 15 Tr. zák., § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12, ods. 19 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) a § 163 ods. 3 Tr. por. s tým, že napadnutým rozsudok bol obžalovaný uznávaný vinným zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., že skutková podstata žalovaného trestného činu vyžaduje, aby páchatel vykonal súlož s osobou mladšou ako pätnásť rokov alebo takú osobu iným spôsobom sexuálne zneužil, že v prejednávanej príhode ide o úmyselný trestný čin, teda na jeho spáchanie sa vyžaduje úmysel páchatela podľa ust. § 15 Tr. zák. pričom z vykonaného dokazovania nie je možné vyvodiť záver, že by sa obžalovaný dopustil skutku, ktorého spáchanie mu je kladené za vinu, keďže z vykonaného dokazovania nie je možné mať za dokázané, že by akýmkoľvek konaním obžalovaného boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty dotknutého trestného činu podľa ust. § 201 ods. 1 Tr. zák.

9.3. Obhajoba v písomnom odôvodnení odvolania následne namietala skutkový stav, právny stav, vady konania a odôvodnenie rozsudku.

9.4. A/ Skutkový stav : Na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nebolo preukázané, že skutok sa stal tak, ako je tento popísaný v obžalobe, príp. v skutkovej vete napádaného rozsudku, ako ani to, že by sa obžalovaný akýmkoľvek konaním dopustil spáchania trestného činu (skutku), pre ktorý bola podaná obžaloba, príp. spáchania akéhokoľvek iného trestného činu. Obhajca namietala zistenie skutkového stavu, ktorý nebol zo strany konajúceho súdu náležite a v súlade so zákonom zistený. Na riadne preukázanie skutkového stavu obžalovaný navrhoval vykonanie ďalších potrebných dôkazov, ktoré však vykonané neboli napriek tomu, že ich vykonanie bolo dôvodné a po ich vykonaní by bolo možné skutkový stav náležite objasniť, a to najmä v situácii, keď vo výpovediach vypočutých osôb sa vyskytli závažné a evidentné rozpory, a to jednak medzi výpoveďami týchto osôb z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní, ako aj medzi výpoveďami jednotlivých vypočutých osôb navzájom. Za danej situácie bolo povinnosťou súdu riadne zistiť skutkový stav bez dôvodných pochybností, príp. ak by bol súd toho názoru, že predmetné rozpory nemožno odstrániť, tak mal ako obžalovaného v súlade s všeobecne platnou zásadou trestného konania „in dubio pro reo“ spod obžaloby v celom rozsahu oslobodiť.

9.5. Obhajca poukázala na výpovede svedkyne H. I. a poškodenej H. D. (ďalej len poškodená) s tým, že trestné stíhanie je v zásade postavené len na výpovedi poškodenej a sprostredkované na výpovedi svedkyne H. I., pričom táto svedkyňa mala mať informácie o stíhanom skutku výlučne od poškodenej, t. j. výlučne sprostredkované informácie z jediného zdroja. Rozhodujúce okolnosti uvádzané svedkyňou pri jej výsluchu v prípravnom konaní 29. júna 2020 sa následne ako sama menovaná svedkyňa uviedla na hlavnom pojednávaní pri jej výsluchu 7. júla 2023 ukázali ako nepravdivé. V tejto súvislosti ako to uviedla svedkyňa jej, pred výsluchom v prípravnom konaní, mala dcéra poškodená klamať, teda ani ňou uvádzané okolnosti v rámci jej výsluchu v prípravnom konaní neboli pravdivé. V tomto smere jej poškodená pred výsluchom v prípravnom konaní z 29. júna 2020 mala uvádzať, že s obžalovaným sa jednalo o jej prvý pohlavný styk v živote a že s obžalovaným mala mať pohlavný styk iba jedenkrát. Avšak následne v období po výsluchu v prípravnom konaní a pred výsluchom na hlavnom pojednávaní jej poškodená mala v rozpore s tým uvádzať, že pohlavný styk s obžalovaným mala mať viackrát a že aj pred ním mala už pohlavný styk s inou osobou. Zároveň svedkyňa na hlavnom pojednávaní vypovedala, že poškodená mala dobrý vzťah so svojou staršou sestrou J., že spolu komunikovali a zdôverovala sa jej (sestre) a jej ako matke ohľadom stíhaného skutku nehovorili, tajili to pred ňou. Ona ako matka sa so svojou druhou dcérou J. o tomto skutku nerozprávala. Rovnako poškodená potom v rámci jej výsluchu v prípravnom konaní hovorila, že s obžalovaným mala pohlavný styk jedenkrát. Je potom zrejmé, že poškodená svojej matke svedkyňu klamala (počet stykov, prvý styk), o skutku komunikovala a zdôverovala sa svojej sestre J., nie svojej matke, pred ktorou okolnosti skutku tajili, pričom matka sa o nich nerozprávala ani so svojou dcérou J.. Rovnako je potom dôvodné domnievať sa, že poškodená klamala nielen svojej matke, ale aj konajúcim OČTK pri jej výsluchu v prípravnom konaní a príbratkej znalkyni PhDr. Bielikovej. Uvedené má teda zásadný vplyv na posudzovanie vierohodnosti, závažnosti a pravdivosti výpovedi jednak poškodenej ako aj svedkyne. V danom smere výpovede oboch ako jediné usvedčujúce dôkazy voči osobe obžalovaného nemôžu v konaní obstáť, keďže je pri nich zásadným spôsobom spochybnená ich vierohodnosť, pravdivosť a závažnosť. Na uvedenom podľa názoru obhajoby nič nemení ani fakt, že v prípravnom konaní bola vo veci za účelom posúdenia vierohodnosti výpovede poškodenej pribratá aj znalkyňa z odvetvia klinická psychológia detí PhDr. Zuzana Bieliková, keďže znalkyňa pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala z klamlivých informácií uvedených jej poškodenou. Je potom zrejmé, že tieto nové skutočnosti majú zásadný vplyv jednak na znalecký posudok PhDr. Bielikovej, ale predovšetkým na riadne zistenie skutkového stavu v danej veci, keďže výpoveď poškodenej, od ktorej sa odvíjajú všetky ostatné „usvedčujúce“ dôkazy sa ukázala ako nepravdivá. A teda v rozpore s názorom znalkyne PhDr. Bielikovej je zrejmé, že poškodená

má podľa svedeckej výpovede svedkyne I. sklony k fabuláciám, keď je evidentné, že v konaní klamala, pričom menovaná znalkyňa u nej sklony k fabuláciám nezistila (a jej výpoveď hodnotila ako vierohodnú).

9.6. Vzhľadom na uvedené obhajoba v konaní navrhla vykonať v rámci dokazovania výsluch svedkyne J. I., ktorá aj podľa výpovede svedkyne H. I., komunikovala s poškodenou a táto sa jej zdôverovala (aj ohľadom skutku) a pred matkou tieto informácie tajili. Teda v danej dôkaznej situácii je výsluch svedkyne J. I. rozhodujúcim dôkazom v smere riadneho a náležitého zistenia skutkového stavu v danej veci, keďže táto mala priamo a otvorene komunikovať o skutku so svojou sestrou - poškodenou, teda o skutku má informácie, ktoré nemá ani svedkyňa H. I.. Aj okresný súd považoval výsluch svedkyne J. I. za dôvodný, keďže ju aj ako svedka predvolával na hlavné pojednávanie na 7. júla 2023, avšak následne, keď sa táto svedkyňa na tento termín hlavného pojednávania nedostavila, tak jej výsluch ako dôkaz odmietol. V uvedenom smere treba tiež uviesť, že predvolanie na tento termín hlavného pojednávania bolo svedkyne J. I. doručené len na podklade fikcie doručenia, teda menovaná sa reálne o termíne hlavného pojednávania a o jej predvolaní ako svedka na toto hlavné pojednávanie ani len nedozvedela, a teda logicky sa na dané hlavné pojednávanie nedostavila. Rovnako bol v konaní navrhnutý opätovný výsluch znalkyne PhDr. Bielikovej na hlavnom pojednávaní (príp. doplnenie jej znaleckého posudku). Okresný súd však aj tento návrh na vykonanie dôkazu odmietol, hoci aj tento je rozhodujúci v smere náležitého zistenia skutkového stavu veci a riadneho vyhodnotia vierohodnosti, pravdivosti a závažnosti výpovede poškodenej ako aj svedkyne I.. Na týchto návrhoch na doplnenie dokazovania aj naďalej obhajca zotrváva a je toho názoru, že tieto sú dôvodné a rozhodujúce pre správne zistenie skutkového stavu v prejednávanej veci, na správne zistenie páchatel'a skutku a na spravodlivé a zákonné rozhodnutie vo veci samej.

9.7. B/ Právny stav: Obhajca argumentoval i tým, že obžalovaný žiadnym svojim konaním nenaplnil skutkovú podstatu žalovaného trestného činu, keďže nevykonal súlož so žiadnou osobou mladšou ako 15 rokov (poškodenou), ako ani žiadnu takúto osobu žiadnym iným spôsobom nezneužil. Obhajca poukázal na vykonané dôkazy, ktorých vykonaním bolo spáchanie trestnej činnosti, ktorá je obžalovanému kladená za vinu, spochybnené, príp. vylúčené, a to, že by vykonal súlož s poškodenou priamo tvrdí len jediná osoba, a to poškodená v rámci jej výsluchu v prípravnom konaní z 29. júna 2020, ostatné vykonané „usvedčujúce“ dôkazy sú len nepriame, keďže sv. H. I. (matka poškodenej) mala mať informácie o skutku len od poškodenej a znalecký posudok PhDr. Bielikovej tiež vychádzal len z výpovede poškodenej a pohovoru s ňou. V konaní nebol produkovaný žiaden iný dôkaz, ktorý by obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku akokoľvek usvedčoval alebo ho s týmto skutkom akokoľvek spájal. Obhajoba v tejto súvislosti opätovne poukázala na vierohodnosť a pravdivosť výpovede poškodenej a taktiež výpovede svedkyne I.

9.8. Na základe uvedeného potom okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď obžalovaného uznal vinným zo spáchania stíhaného skutku, hoci mal aj v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ spod obžaloby v celom rozsahu oslobodiť, keďže jednak nebolo preukázané, že by sa skutok stal, tak ako je uvedený v obžalobe a tiež nebolo preukázané, že by akokoľvek konanie obžalovaného naplnilo skutkovú podstatu stíhaného trestného činu (alebo akéhokoľvek iného trestného činu).

9.9. Obhajca ďalej namietal, že súd pri rozhodovaní nezohľadnil len vykonané dokazovanie, ale mnohé jeho závery sú len výsledkom toho, že súd bez podpory riadne vykonaného dokazovania uveril nepodloženým tvrdeniam poškodenej, ktoré nie sú riadne preukázané vykonaným dokazovaním. V danom smere je postup ako aj napádaný rozsudok súdu arbitrárny a nesprávny. V rámci nesprávneho právneho posúdenia ako aj nedostatočného zistenia skutkového stavu obhajoba poukázala aj na tú vadu napádaného rozsudku, že skutková veta nezodpovedá ust. § 163 ods. 3 Tr. por., t. j. skutok v rámci skutkovej vety napádaného rozsudku (ale aj v rámci obžaloby) nie je vymedzený v súlade so zákonom. Obžalovanému je kladené za vinu, že mal v období od mesiaca júl 2019 do mesiaca august 2019 vykonať pohlavný styk s poškodenou. V danom smere má ísť o časové obdobie 2 mesiacov, kedy mal mať s poškodenou pohlavný styk, následne na hlavnom pojednávaní svedkyňa I. (matka poškodenej) vypovedala, že dcéra (poškodená) jej povedala, že mala mať s obžalovaným pohlavný styk dvakrát alebo trikrát. Konajúcimi OČTK, ako ani konajúcim súdom nebolo teda riadne ustálené nielen to, či k pohlavnému styku medzi obžalovaným a poškodenou vôbec došlo, ale ani to, kedy k tomuto pohlavnému styku malo prísť a zároveň (ak podľa výpovede svedkyne I.) malo prísť medzi dotknutými osobami k viacerým pohlavným stykom, tak ktorý jednotlivý prípad (pohlavný styk) z nich je predmetom tohto konania, keďže skutková veta napádaného rozsudku (ako aj obžaloby) sa venuje len jednému riadne nevymedzenému a nešpecifikovanému pohlavnému styku s poškodenou, o čom svedčí aj znenie skutkovej vety napádaného rozsudku (a obžaloby), v ktorých časové vymedzenie skutku ako ani iné nezameniteľné vymedzenie skutku nie je obsiahnuté. V danom smere nie je ani napádanom rozsudku skutok v rozpore s ust. § 163 ods. 3 Tr. por. riadne ustálený a vymedzený, a to najmä v otázke času a

spôsobu spáchania skutku, teda tak, aby skutok v skutkovej vete napádaného rozsudku bol vymedzený tak, aby nemohol byť zamienený s iným skutkom, čo je v rozpore s ust. § 163 ods. 3 Tr., a to najmä v situácií, keď podľa svedeckej výpovede svedkyne I. malo byť pohlavných stykov viac, teda nielen sv. I., ale ani konajúcemu súdu nemôže byť zrejmé vo vzťahu, ku ktorému z týchto pohlavných stykov má vykonané dokazovanie (najmä výpovede vypočutých osôb) smerovať, ktorý pohlavný styk je predmetom skutkovej vety rozsudku a tiež, či vykonané dokazovanie smerovalo vždy k rovnakému pohlavnému styku (skutku), najmä či vypočuté osoby vypovedali vždy o rovnakom skutku (pohlavnom styku), a teda či sú práve pri skutku vymedzenom v skutkovej vete rozsudku naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu sexuálneho zneužívania podľa ust. § 201 ods. 1 Tr. zák.

9.10. Obhajca ďalej dôvodil, že zákon vyžaduje, aby bol skutok v skutkovej vete rozsudku vymedzený, čo do miesta, času, spôsobu spáchania skutku, príp. aj inými skutočnosťami, tak aby tento nemohol byť zamienený s iným skutkom. Splneniu tejto zákonnej podmienky rozhodne nevyhovuje vymedzenie skutku, z ktorého vyplýva spáchanie skutku niekedy v období 2 mesiacov a to najmä v situácii, keď z dokazovania vyplýva, že mohlo dôjsť k viacerým skutkom, či už v tomto období alebo aj mimo tohto obdobia. Skutkový stav v danom prípade teda nebol zo strany konajúcich OČTK ako ani súdu riadne zistený, keďže inak by skutková veta napádaného rozsudku (a obžaloby) obsahovala riadne vymedzenie skutku. Čas ako ani spôsob spáchania skutku teda nebol ani doposiaľ v konaní riadne zistený, ako to vyplýva aj zo znenia skutkovej vety napádaného rozsudku (ako aj obžaloby), čo je v rozpore s ust. § 163 ods. 3 Tr. por.

9.11. Podľa názoru obhajcu je tiež evidentné, že oproti podanej obžalobe okresný súd do skutkovej doplnil časť „..... napriek tomu, že mal vedomosť o veku uvedenej maloletej, ...“, a teda zmenil obžalobu v rozhodujúcom smere (hoci uvedené z vykonaného dokazovania riadne nevyplývalo), čím došlo k porušeniu obžalovacej zásady, t. j. nebola zachovaná totožnosť skutku vo vzťahu, ku ktorému bola podaná obžaloba, čo je v trestnom konaní neprípustné a zakladá nezákonný postup súdu, keďže v tomto prípade nie je zachované ani konanie, ktorým mal byť spáchaný trestný čin (vykonanie súložie s osobou mladšou ako 15 rokov) ako ani trestnoprávne relevantný následok trestného činu (vykonanie súložie s osobou mladšou ako 15 rokov). V danom smere súd potom naprával pochybenia prokurátora, ktorý v danom prípade podal obžalobu pre skutok, ktorý nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu, t. j. vykonanie súložie s osobou mladšou ako 15 rokov, čo je postup nezákonný.

9.12. Zároveň z napádaného rozsudku (z jeho výroku ako ani z jeho odôvodnenia) nie je zrejmé a ani nijak odôvodnené, prečo v smere výroku o treste okresný súd uložil napádaným rozsudkom súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace, pričom v tejto trestnej veci predtým trestným rozkazom sp. zn. 2T/119/2020 zo 4. januára 2021 uložil podmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so skúšobnou dobou 3 roky s probačným dohľadom. A teda konajúci súd uložil napádaným rozsudkom výrazne prísnejší trest ako v predchádzajúcom trestnom rozkaze, vydanom za ten istý skutok. Uvádzanú skutočnosť - dôvod, prečo súd oproti trestnému rozkazu ukladal vyšší trest, okresný súd v rozsudku (v jeho odôvodnení) nijak nevysvetľuje ako ani neodôvodňuje. Uvedený postup je v rozpore s ustálenou súdnou praxou, keďže v prípade, ak dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebola preukázaná žiadna taká skutočnosť, ktorá by zakladala dôvod na uloženie prísnejšieho trestu (oproti trestnému rozkazu), tak okresný súd nemá dôvod ukladať vyšší trest a ak by ho v konaní uložil, tak túto skutočnosť má súd riadne odôvodniť v odôvodnení rozsudku, čo sa však v prejednávanom prípade nestalo.

9.13. Obhajca opäť namietal, že konanie, ktoré je obžalovanému kladené za vinu obžalobou, nebolo v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní (ako ani v prípravnom konaní) riadne preukázané vykonanými dôkazmi. Nebolo preukázané nielen vykonanie súložie s poškodenou zo strany obžalovaného, keď je zrejmé (výpoveď sv. I.), že poškodená už aj predtým ako malo dôjsť k spáchaniu tohto skutku mala prvú sexuálnu skúsenosť (súlož) už za sebou a tiež nebolo ani preukázané, že by obžalovaný mal mať vedomosť o jej veku (menej ako 15 rokov) v čase, keď malo dôjsť k spáchaniu stíhaného skutku. Uvedené (vedomosť obžalovaného o veku poškodenej) nevedela pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 7. júla 2023 uviesť ani svedkyňa I.. A teda v konaní nebol ani len preukázaný úmysel páchatela, a teda naplnenie obligatórneho znaku skutkovej podstaty trestného činu sexuálneho zneužívania podľa ust. § 201 ods. 1 Tr. zák. (t. j. subjektívnej stránky skutkovej podstaty dotknutého trestného činu). V konaní sa vyskytli závažné a dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného, ktoré v súlade so všeobecne platnou zásadou pre trestné konanie „in dubio pro reo“ mali byť vyhodnotené v jeho prospech, a teda na základe takto závažných pochybností o vine mal byť spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, nie uznaný vinným zo spáchania stíhaného skutku.

9.14. C/ Vady konania: Obhajca ďalej namietal, že v konaní predchádzajúcom vydaniu napádaného rozsudku nastali tak závažné vady, pre ktoré napádaný rozsudok nemôže obstať a predstavovať

spravodlivé a zákonné rozhodnutie súdu vo veci samej. V tomto kontexte namietal nedostatočne zistený skutkový stav v rozpore s ust. § 2 ods. 10 Tr. por., nesprávne právne posúdenie právneho stavu v rozpore s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. a argumentoval aj tým, že okresný súd nevykonal všetky nevyhnutné dôkazy na riadne zistenie skutkového stavu, hoci v konaní vykonanie týchto dôkazov riadne a opakovane bolo navrhnuté.

9.15. Obhajca dal do pozornosti súdu tú vadu konania, že na hlavnom pojednávaní okresný súd vyhovel návrhu prokurátorky na čítanie časti výpovede svedkyne I. z prípravného konania z 29. júna 2020 a na odstraňovanie rozporov medzi jej výpoveďou na hlavnom pojednávaní a touto jej výpoveďou z prípravného konania. Obhajoba tento postup hneď namietala. Obhajoba stále zotrúva na tom, že v rámci tohto postupu súdu ide o nezákonný postup, keďže výpoveď svedkyne I. z prípravného konania bola vykonaná v rámci konania vo veci, t. j. pred vznesením obvinenia. Pri výsluchu svedkyne I. obžalovaný nebol prítomný, pretože v danom čase nebol obvinený a Trestný poriadok mu právo byť na tomto výsluchu prítomný nepriznáva, a teda tento výsluch nebol vykonaný kontradiktórne, preto nemohol v rámci neho nijak uplatňovať práva, ktoré obžalovanému priznáva Trestný poriadok, a to predovšetkým právo na obhajobu a v rámci neho klásť vypočúvanej svedkyňi otázky, príp. aj namietat otázky, ktoré by jej boli položené iným subjektom. Rovnako v čase daného výsluchu nemohol ani len realizovať právo na obhajobu prostredníctvom obhajcu. Keď sa súd v rámci pripustenia tohto odvoláva na neskoršiu výpoveď svedkyne I. z prípravného konania z 26. novembra 2020 (t. j. po vznesení obvinenia), tak tu obhajoba poukázala na to, že táto výpoveď nebola na hlavnom pojednávaní čítaná, ako ani vo vzťahu k nej neboli odstraňované rozpory vo výpovediach, táto výpoveď neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti vo vzťahu k stíhanému skutku a je v podstate len doložením svedkyne I. k rodinnému pomeru jej a poškodenej k osobe obžalovaného a teda nie je prípustné, aby sa konajúci súd odvolával na túto výpoveď v súvislosti s návrhom prokurátorky na čítanie výpovede z obdobia pred vznesením obvinenia a odstraňovaním rozporov vo vzťahu k tejto výpovedi. Uvedený postup je teda nezákonný, arbitrárny a v rozpore so súdnou praxou, porušuje právo na obhajobu a výsledkom tohto procesného postupu nemôže byť zákonne vykonaný dôkaz v rámci trestného konania. uvedený dôkaz je dôkazom nezákonným.

9.16. Okresný súd preto vychádzal z nezákonne vykonaných dôkazov, v dôsledku čoho porušil právo obžalovaného na obhajobu ako aj právo na spravodlivý súdny proces, a to aj na základe nevykonania náležitého dokazovania, nevysporiadania s obhajobnými návrhmi na doplnenie dokazovania, nesprávnou interpretáciou vykonaného dokazovania.

9.17. D/ Odôvodnenie rozsudku: Obhajca dala do pozornosti ust. § 168 ods. 1 Tr. por., pričom uviedol, že odôvodnenie napádaného rozsudku trpí tiež vadami, a to v tom smere, že rozsudok nie je náležite v súlade so zákonom odôvodnený. V otázke, skutočností, ktoré súd vzal za dokázané, je evidentné, že súd nevychádzal z riadne vykonaného dokazovania, súd v odôvodnení nedostatočne vysvetľuje, na základe akých dôkazov svoje závery považuje za dokázané, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, keď ako je aj z vyššie uvedeného zrejme, závery súdu nie sú výsledkom riadne vykonaného dokazovania a vychádzajú aj z nezákonne vykonaného dôkazu, a to navyše v situácii, keď si vykonané dôkazy navzájom odporujú. V otázke úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov (dôkazy si navzájom odporujú), tieto nie sú dostatočne jasne uvedené v odôvodnení napádaného rozsudku. Zároveň nie je zrejme ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, pričom súd v odôvodnení rozsudku dostatočne nerieši, prečo nevyhovel obhajobným návrhom na vykonanie dôkazov (výsluch sv. J. I., opätovný výsluch znalkyne PhDr. Bielikovej, príp. aj doplnenie jej znaleckého posudku). Obhajca bol toho názoru, že vykonanie navrhovaných dôkazov je za danej procesnej situácie zásadné pre náležité objasnenie skutkového stavu veci a pre spravodlivé a zákonné rozhodnutie vo veci. Zároveň z odôvodnenia rozsudku nie sú dostatočne jasné právne úvahy súdu, ktorými sa súd spravoval v otázke viny a trestu pri hodnotení, ktoré skutočnosti mal za dokázané podľa príslušných ustanovení zákona. V danom smere nie je napádaný rozsudok náležite odôvodnený v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por., odôvodnenie napádaného rozsudku tiež nenapĺňa požiadavky presvedčivosti rozhodnutia.

9.18. Obhajca záverom zhrnul to, v čom podľa neho spočívajú dôvody odvolania, v zmysle ktorých okresný súd

- rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mal náležite ustálené, či sa skutok stal, či je stíhaný skutok trestným činom a kto tento skutok spáchal, t. j. nebol náležite zistený skutkový stav bez dôvodných pochybností,
- nevykonal potrebné dôkazy (výsluch sv. J. I., opätovný výsluch znalkyne PhDr. Bielikovej, príp. aj doplnenie jej znaleckého posudku), ktorých vykonanie som v konaní riadne a opakovane obžalovaný navrhol,
- rozhodol o skutku a právnej kvalifikácii skutku bez vykonania potrebných dôkazov,

- je spochybnená vierohodnosť, pravdivosť a závažnosť výpovedí poškodenej, sv. I. ako aj zn. posudku a výpovede znalkyne PhDr. Bielikovej,
- rozsudok je nedostatočne odôvodnený,
- neformuloval skutkovú vetu v súlade s ust. § 163 ods. 3 Tr. por.,
- riadne nezdôvodnil, prečo sa v napádanom rozsudku vo výroku o treste odchytil od výroku o treste trestného rozkazu, vydaného v tejto istej veci,
- súd vychádzal aj z nezákonne vykonaných dôkazov - čítanie časti výpovede sv. I. z 29. júna 2020 a odstraňovanie rozporov vo vzťahu k tejto výpovedi na hlavnom pojednávaní 7. júla 2023,
- rozhodol v rozpore s vykonaným dokazovaním,
- riadne nevysvetľuje ako sa vyrovnal s obhajobou a prečo nevyhovel obhajobným návrhom na vykonanie dokazovania,
- bolo porušené právo na obhajobu a právo na spravodlivý súdny proces,
- vec nesprávne právne posúdil,
- nerešpektoval zásadu „in dubio pro reo“,

- porušil obžalovacia zásadu a nezachoval totožnosť skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba,
 - rozsudok ako aj postup konajúceho súdu sú arbitrárne a nerešpektujú ustálenú súdnu prax.

9.19. Podľa obhajcu je teda zrejmé, že všetky výroky napádaného rozsudku, trpia vadami, pre ktoré neobstoja a zásadnými vadami trpí aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, pričom tieto vady konania mali za následok vydanie nesprávneho a nezákonného rozsudku. Napádaný rozsudok neobstoja a sú dané zákonné dôvody na jeho zrušenie, a to pre:

- podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí alebo právo obhajoby, a to v smere riadneho ustálenia skutkového stavu v smere naplnenia/nenaplnenia skutkovej podstaty zločinu sexuálneho zneužívania podľa ust. § 201 ods. 1 Tr. zák. zo strany obžalovaného (§ 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.),

- chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a to pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení súdu v smere naplnenia obligatórných znakov skutkovej podstaty stíhaného zločinu (§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.),

- pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy – výsluch sv. J. I., opätovný výsluch znalkyne PhDr. Bielikovej, príp. aj doplnenie znaleckého posudku (§ 321 ods. 1 písm. c) Tr. por.).

- to, že boli napadnutým rozsudkom porušené ustanovenia Trestného zákona, a to najmä porušenie ustanovení § 15 Tr. zák. a § 201 ods. 1 Tr. zák. (§ 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.),

- to, že uložený trest je neprimeraný, keďže v zmysle vyššie uvedeného mal byť obžalovaný spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený a nemal mu byť ukladaný žiaden trest (§ 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.).

9.20. Zároveň sú podľa názoru obhajcu dané dôvody na to, aby odvolací súd po doplnení dokazovania sám rozhodol o oslobodení spod obžaloby v celom rozsahu podľa ust. §

285 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por., príp. aby rozhodol o zrušení napádaného rozsudku a o vrátení veci okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Napádaný rozsudok je navyše nedostatočne odôvodnený. Obžalovaný sa spáchania trestného činu, za ktorý je trestne stíhaný, nedopustil. Vzhľadom na vyššie uvedené sú dané dôvody na zrušenie napádaného rozsudku vo všetkých jeho výrokoch. V rámci konečného návrhu na základe uvedeného obhajca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil z dôvodu, že žalobný skutok nebol preukázaný a sám rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby v plnom rozsahu alebo vráti vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

10. Prokurátorka sa k písomne odôvodnenému odvolaniu obžalovaného ku dňu konania neverejného zasadnutia.

11. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 19. septembra 2023.

12. Za účelom prejednanja odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 14. mája 2024, ktorý bol odročený na deň 28. mája 2024 z dôvodu nespĺnenia podmienok na vykonanie verejného zasadnutia pre neúčast' obžalovaného a jeho obhajcu. Na verejné zasadnutie konané

dňa 28. mája 2024 sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Verejné zasadnutie bolo nevykonané v neprítomnosti obžalovaného, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil a zároveň súhlasil s takýmto postupom súdu. Verejné zasadnutie sa konalo i v neprítomnosti poškodenej.

13. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko v tomto smere žiadne návrhy neboli. V rámci konečných návrhov prokurátorka uviedla, že odvolacie námietky obžalovaného sú nedôvodné, všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie o vine a treste uložené obžalovanému boli v konaní pred súdom zistené a správne vyhodnotené. Dôkazy navrhované obhajobou súd odmietol vykonať a svoje rozhodnutie v tomto ohľade riadne vysvetlil. K dopíňaniu skutkovej vety súdom na návrh prokurátora, táto skutočnosť nemala žiaden vplyv na totožnosť skutku, pretože táto zostala plne zachovaná. Napadnutý rozsudok považovala za súladný so zákonom, ako i konanie jeho vydaniu predchádzajúce, preto odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu pridržiaval písomné zdôvodneného odvolania a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a následne obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por., prípadne aby vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

14. Podľa § 315 Tr. por., o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba – obžalovaný, proti výroku, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

16. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

K výroku o vine a ku konaniu, ktoré mu predchádzalo

17. Pokiaľ ide o konanie pred súdom prvého stupňa, preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne aj v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel k správne mu záveru o vine obžalovaného. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Rovnako odôvodnil aj to, prečo nevykonal ďalšie dôkazy navrhnuté obhajobou a ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Následne sa venoval aj právne mu posúdeniu veci. Krajský súd je toho názoru, že toto odôvodnenie spĺňa kritériá predpokladané ust. § 168 ods. 1 Tr. por.

18. Možno pripomenúť, že v konaní o odvolaní, ktoré je dvojinštančné, platí, že rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa tvoria vzájomnú jednotu, z ktorého dôvodu je okrem iného nadbytočné vecne správne argumenty súdu prvého stupňa uvedené v napadnutom rozhodnutí duplikovať aj v odvolacom rozhodnutí, postačí na ne len poukázať. Je potrebné zdôrazniť aj to, že odvolacie námietky obžalovaného sú v podstate len opakovaním jeho obhajobnej argumentácie produkovanej pred okresným súdom, s ktorou sa tento súd vecne správne a obsahovo vyčerpávajúco vyrovnal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Krajský súd si preto túto príliehavú argumentáciu osvojuje ako vecne správnu a v podrobnostiach na ňu poukazuje bez potreby ju na tomto mieste duplikovať. V rámci vyrovnávania sa s odvolacími námietkami obžalovaného krajský súd zdôrazní len vybrané skutočnosti podstatné

pre rozhodnutie, keďže je povinný dať odpovede len na tie odvolacie námietky, ktoré sú kľúčové pre rozhodnutie.

19. Obhajoba nedôvodne namietala, že okresný súd nevykonal všetky dôkazy nevyhnutné na riadne zistenie skutkového stavu vzhľadom s tým, že mal vyhovieť a vykonať obhajobou navrhované dôkazy. Okresný súd správne odmietol ako nadbytočný vykonať výsluch svedkyne J. I. a tiež opätovný výsluch znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej. Okresný súd odmietnutie vykonania týchto dôkazov náležitým spôsobom odôvodnil na str. 7 odôvodnenia v zmysle zákonnej požiadavky podľa § 168 ods. 1 Tr. por., pričom tieto dôvody odmietnutia sú akceptovateľné aj zo strany krajského súdu. Možno zopakovať, že vzťahy medzi obžalovaným, poškodenou a svedkyňou J. I. boli objasnené na základe svedeckej výpovede H. I.. Pokiaľ obhajoba brojila tým, že i okresný súd prvotne uznal za vhodné túto svedkyňu predvolať a vypočuť, k tomu krajský súd uvádza, že je na voľnej úvahe súdu či dôkaz vykoná alebo nie majú na pamäti náležité zistenie skutkového stavu veci. V súvislosti s navrhnutým opätovným výsluchom znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej krajský súd uvádza, že výsledky znaleckého dokazovania boli predostreté akreditovanou znalkyňou, jednalo sa o vedecké skúmanie za dodržania všetkých platných postupov, pričom obhajobou prízvukované diskrepancie vo výpovediach poškodenej a svedkyne J. I. nie sú takého závažného charakteru, že by mali za následok spochybňovanie záverov tejto znalkyne.

20. Rovnako nedôvodne obhajoba brojila proti tomu, že okresný súd vinu obžalovaného oprel o nezákonne vykonané dôkazy, konkrétne o časť výpovede svedkyne I. z 29. júna 2020 čítanú na hlavnom pojednávaní za účelom odstraňovania rozporov. Podľa názoru obhajoby výpoveď svedkyne vykonanú pred vznesením obvinenia nebolo možné prečítať, lebo obžalovaný nemal možnosť sa výsluchu zúčastniť.

21. Je fakt, že výpoveď svedkyne H. I. z 29. júna 2020 bola vykonaná v prípravnom konaní pred vznesením obvinenia, avšak následne táto svedkyňa bola v prípravnom konaní vypočutá aj po vznesení obvinenia, konkrétne dňa 26. novembra 2020, pričom o tom procesnom úkone bol obžalovaný riadny spôsobom vyzumený, o čom svedčí doručenka na č. I. 92 spisu. Už v prípravnom konaní tak obžalovaný mal možnosť zúčastniť sa výsluchu tejto svedkyne a klásť jej otázky, on ale toto právo nevyužil, na úkon sa nedostavil. Následne bola táto svedkyňa za účasti obhajoby riadne vypočutá na hlavnom pojednávaní. Právo na kontradiktórny výsluch tejto svedkyne tak podľa názoru krajského súdu porušené nebolo.

22. Za účelom posúdenia vierohodnosti svedkyne H. I. a pravdivosti jej výpovede bolo podľa názoru krajského súdu možné čítať aj jej výpoveď učenú pred vznesením obvinenia, keďže táto výpoveď bola realizovaná po začatí trestného stíhania, tzv. vo veci, za dodržania ust. Tr. por. vzťahujúcich sa k výsluchu svedka, obžalovaný mal v konaní možnosť aspoň raz túto svedkyňu kontradiktórne vypočuť a vo výsledku nejde ani o ťažiskový dôkaz ohľadom jeho viny, lebo tým je primárne výpoveď poškodenej. Treba záverom zdôrazniť, že okresný súd primárne vychádzal z výpovede tejto svedkyne realizovanej na hlavnom pojednávaní.

23. Podľa § 134 ods. 4 Tr. por., ak je ako svedok v trestnom konaní vypočúvaná osoba, ktorá je obzvlášť zraniteľnou obeťou podľa osobitného predpisu alebo rodinným príslušníkom takejto obete, treba vykonať výsluch ohľadupne a po obsahovej stránke tak, aby sa výsluch v ďalšom konaní už nemusel opakovať; ustanovenie § 135 ods. 1 tým nie je dotknuté. Výsluch sa vykoná s využitím technických zariadení určených na záznam zvuku a obrazu alebo s využitím technických zariadení určených na prenos a záznam zvuku a obrazu; ustanovenie § 270 ods. 2 tým nie je dotknuté. Orgán činný v trestnom konaní zabezpečí, aby výsluchy v prípravnom konaní viedla tá istá osoba, ak sa tým nenaruší priebeh trestného konania. Ak je ako svedok vypočúvaná obzvlášť zraniteľná obeť podľa osobitného predpisu, o veciach, ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej osobné vlastnosti, vzťah k osobe, ktorú obeť označila za páchatela, k osobe, ktorá je podozrivá zo spáchania trestného činu, alebo k osobe, proti ktorej sa vedie trestné konanie alebo závislosť od osoby, ktorú obeť označila za páchatela, osoby, ktorá je podozrivá zo spáchania trestného činu, alebo osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, povahu a okolnosti spáchania trestného činu mohlo nepriaznivo ovplyvniť jej telesnú integritu alebo duševnú integritu alebo vystaviť ju riziku druhotnej viktimizácie, k výsluchu sa priberie psychológ alebo znalec, ktorý so zreteľom na predmet výsluchu vypočúvanej osoby prispeje k správne vedeniu výsluchu; ustanovenie § 135 ods. 1 tým nie je dotknuté. Pred vypočutím svedka podľa štvrtej vety orgán činný v trestnom konaní prekonzultuje spôsob vedenia výsluchu so psychológom alebo znalcom, ktorý bude pribrávaný k výsluchu, aby sa zabezpečilo správne vykonanie výsluchu a predišlo sa druhotnej viktimizácii.

24. Pokiaľ ide o výpoveď poškodenej z 29. júna 2020, táto bola v prípravnom konaní realizovaná zákonným spôsobom, mimo iné zaznamenaná na audiovizuálny záznam. Následne bola na hlavnom pojednávaní riadne prehratá postupom podľa § 134 ods. 4 v spojení s § 270 ods. 2 Tr. por., keďže

na tento postup boli splnené všetky zákonné podmienky z dôvodu, že poškodená má status obzvlášť zraniteľnej obeť v zmysle príslušných ustanovení zákona NR SR č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže ide o obeť trestného činu proti ľudskej dôstojnosti (§2 písm. c), bod 1, bod 4 cit. zákona). Ide o zákonný dôkaz, použiteľný na uznanie viny v každom smere. V prípade poškodenej ide o osobu so statusom obzvlášť zraniteľnej obeť, ktorú je potrebné chrániť pred tzv. druhotnou či opakovanou viktimizáciou, čo explicitne vyplýva z ust.

§ 8 ods. 1 cit. zákona o obetiach. Na to nadväzuje aj Trestný poriadok vo svojom ust. § 134 ods. 4 cit. vyššie v texte, s tým, že ak je ako svedok v trestnom konaní vypočúvaná osoba, ktorá je obzvlášť zraniteľnou obeťou podľa osobitného predpisu, treba vykonať výsluch ohľaduplne a po obsahovej stránke tak, aby sa výsluch v ďalšom konaní už nemusel opakovať.

25. Krajský súd pripúšťa, že výpoveď poškodenej predstavovala ťažiskový, rozhodujúci dôkaz pre odsúdenie obžalovaného, na strane druhej v tejto veci existovali dostatočné vyvažujúce faktory, vrátane silných procesných záruk, ktoré kompenzovali problémy spôsobené obhajobe v dôsledku prijatia takejto výpovede, ktoré zaistili, že konanie ako celok je spravodlivé. V tomto smere možno poukázať na rozhodnutie Veľkej komory vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému Kráľovstvu z 15. decembra 2011, týkajúcom sa neprítomných svedkov, teda situácie, ktorá môže potenciálne znevýhodniť obvineného, ESĽP načrtnol trojbodový test zlučiteľnosti usvedčenia páchatel'a na podklade výsluchu takéhoto svedka s čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru pozostávajúci z troch krokov. V prvom kroku musí súd zistiť, či existoval závažný dôvod pre neprítomnosť svedka, v druhom kroku musí súd posúdiť, či výsluch takéhoto svedka bol výlučným alebo rozhodujúcim základom pre odsúdenie obvineného a v treťom kroku je potrebné zistiť, či existovali dostatočné vyvažujúce faktory, vrátane silných procesných záruk, ktoré kompenzovali problémy spôsobené obhajobe v dôsledku prijatia takejto výpovede a či zaistili, že konanie ako celok bolo spravodlivé. V uvedenom rozsudku Veľkej komory sa ESĽP odchytil od pravidla výlučného, či rozhodujúceho dôkazu zakotveného v jeho skorších rozhodnutiach, pričom v následných rozhodnutiach (napríklad vo veci Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015) ESĽP použil diferencovaný prístup k jednotlivým krokom testu (pripustil možnosť zmeny poradia použitia jednotlivých krokov vyššie uvedeného trojbodového testu, či upustenie od niektorého z nich).

26. V prvom rade vo vzťahu k existencii vyvažujúcich faktorov je potrebné uviesť, že aj keď výpoveď poškodenej bola dôkazom pre odsúdenie obžalovaného ťažiskovým, rozhodujúcim, nešlo o dôkaz osamotený, ojedinelý, ale naopak dôkaz podporovaný vo veci ďalšími vykonanými dôkazmi, aj keď nepriamymi. Ani samotný obžalovaný nespochyboval, že poškodenú a jej rodinu dobre poznal, avšak poprel vedomosť o jej veku, poprel akýkoľvek sexuálny styk s ňou a tiež poprel kontakt s poškodenou v kritickom čase s tým, že od 1.5.2019 mal vzťah s novou priateľkou. Aj výpoveď svedkyne H. I. sčasti verifikuje tvrdenie poškodenej, že sa poškodená s obžalovaným poznali, svedkyňa tiež opísala ako zistila, že jej dcéra má gynekologické problémy, kvôli ktorým navštívili lekára, ktorý zistil, že trpí pohlavne prenosnou ochorením a že má porušený hymen (panenskú blanu) a opísala, ako sa jej dcéra priznala, že cez leto 2019 mala pohlavný styk práve s obžalovaným. Tieto tvrdenia objektivizuje aj lekárska správa z Nemocnice s poliklinikou K. J. C., a. s. z 27.11.2019, ktorá potvrdzuje narušený hymen u poškodenej a tiež jej ochorenie na prenosne pohlavnú chorobu s tým, že je bola nasadená liečba.

27. Nemenej dôležitý je aj ten fakt, že v prípravnom konaní bola znalecky skúmaná vierohodnosť poškodenej v kontexte jej osobnosti, ako aj jej výpovedí. Znalčka z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých, PhDr. Zuzana Bieliková vo svojom znaleckom posudku skonštatovala, že poškodená má dostatočne rozvinuté a zachovalé perцепčné a kognitívne schopnosti umožňujúce jej vnímať a zapamätať si a reprodukovať vzniknuté javy a vonkajšie podnety i vo vzťahu k žalovanému skutku. U osoby poškodenej nebola zistená patológia v oblasti vnímania, ani zapamätávania, tiež neboli zistené v jej myslení fabulácie, konfabulácie ani iné patologické obsahy, a preto znalčka usúdila, že poškodená je schopná prežiť dej reprodukovať tak, aby ho prežila s minimálnymi diskrepanciami ovplyvnenými časovým odstupom od skutku. V zmysle záverov znaleckého posudku poškodená nemá sklony vnímané udalosti a skutočnosti skresľovať alebo pamäťové medzery dopĺňať neskutočnými vymyslenými prvkami. Znalčka sa na hlavnom pojednávaní pridržiala záverov svojho znaleckého posudku a doplnila, že poškodená nie je schopná vzhľadom na svoj intelekt si nie je schopná vymýšľať nové príbehy a účelovo veci prikrášľovať. Toto všetko významnou mierou podporuje tvrdenia poškodenej a potvrdzuje vierohodnosť jej výpovede.

28. Neprehliadnuteľným vyvažujúcim faktorom je ďalej skutočnosť, že poškodená bola vypočutá za pomoci technického zariadenia umožňujúceho zaznamenávanie obrazu a zvuku, pričom záznamy o jej výsluchu boli na hlavnom pojednávaní riadne prehraté, čo znamená, že súd a strany mali možnosť nielen počuť obsah výpovede poškodenej, ale mali možnosť ju pri výpovedi tiež vidieť, teda sledovať aj jej neverbálne prejavy a ich súlad s hovoreným slovom a tak aj z tohto pohľadu posúdiť jej dôveryhodnosť.

K hodnoteniu vykonaných dôkazov

29. Zvyšná časť odvolacích námietok obžalovaného spočíva v kritike spôsobu, akým okresný súd na hlavnom pojednávaní prehratú výpoveď poškodenej z prípravného konania, ale i výpoveď svedkyne H. I., ako aj ostatné dôkazy vyhodnotil a aké skutkové zistenia z nich ustálil.

30. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992). Krajský súd tiež v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

31. V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že okresný súd vyhodnotil výpovede poškodenej a výpovede svedkyne H. I. správne ako pravdivé a vierohodné. Je potrebné zdôrazniť, že tvrdenia poškodenej si vzájomne korelovali, dopĺňali sa a vytvárali tak jasný obraz o tom, čo sa v kritickom čase odohralo. Racionálne a uveriteľne odpovedala na otázky, prostredníctvom ktorých došlo k popisu priebehu žalovaného skutku, pričom samotný obžalovaný ani nepopieral fakt, že sa poznajú a poškodená s ním trávila čas v rámci bežného priateľského vzťahu, čo je ale v zrejmom rozpore s tvrdeniami poškodenej o tom, že mali spolu intímny styk, hoci tento bol dobrovoľný, ale protiprávny vzhľadom na vek poškodenej, o ktorom mal obžalovaný vedomosť (poškodená ho o svojom veku informovala).

32. Pokiaľ ide o údajné nezrovnalosti vo výpovedi poškodenej a výpovedi svedkyne H. I., treba uviesť, že krajský súd v týchto výpovediach žiadne zásadné diskrepancie, ktoré by vyvolávali pochybnosti o tom, či vôbec k protiprávnemu styku medzi obžalovaným a poškodenou prišlo, nezistil. Podstatné je, že poškodená pohlavný styk obžalovaného s ňou v kritickom období potvrdila svedkyňa ako vtedy, tak aj neskôr. Nezrovnalosti, ktoré vyplynuli z výsluchu svedkyne H. I. ohľadom počtu uskutočnených stykov v kritickom čase, nemajú žiadne zásadný vplyv na skutok a jeho právnu kvalifikáciu, čo správne skonštatoval už okresný súd.

33. Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolacie námietky obžalovaného smerujúce proti rozsahu dokazovania, spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov a z neho plynúcich skutkových zistení, ktoré okresný súd premietol v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku, za nedôvodné. Možno pripomenúť v tomto smere, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou

navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

K právnej kvalifikácii skutku

34. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, okresný súd zistený skutkový stav správne právne posúdil ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák., keďže obžalovaný vykonal s poškodenou ako osobou mladšou ako 15 rokov súlož, hoci mal vedomosť o jej veku. K subjektívnej stránke trestného činu krajský súd dopĺňa, že obžalovaný teda ako trestne zodpovedný subjekt konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., lebo chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem ním chránený (objekt) – svojim protiprávnym konaním porušil záujem spoločnosti na riadnom mravnom a telesnom vývoji osôb mladších ako 15 rokov (bez ohľadu na ich pohlavie alebo na ich pohlavnú zrelosť). Na protiprávne konanie obžalovaného nemala vplyv ani tá skutočnosť, že pohlavný styk bol dobrovoľný, keďže záujem chránený v ust. § 201 ods. 1 Tr. zák. priamo nepatrí osobe, ktorá je mladšia ako 15 rokov, a preto nie je možné v rámci tohto trestného činu využiť okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu podľa § 29 Tr. zák., teda súhlas poškodenej.

35. Pokiaľ ide o námietky ohľadom modifikácie skutkovej vety, ani v týchto námietkach krajský súd nezhliadol dôvodnosť. Okresný súd správnym spôsobom reflektoval na skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, tým spôsobom, že upravil skutkovú vetu obžaloby v kontexte, že upravil rozhodné obdobie spáchania žalovaného trestného činu a doplnil vedomosť obžalovaného o veku poškodenej. Krajský súd v tejto súvislosti pripomína, že okresný súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ktoré prípadne aj oproti obžalobe modifikuje, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

36. Totožnosť skutku znamená jeho zhodnosť, identitu, vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete toho istého skutkového deja, preto musí byť skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, presne označený s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, pokiaľ ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. To ale neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t. j. že v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe a v rozsudku sa musí skutkový dej úplne rovnako popisovať, pretože vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania, teda aktivitou orgánov činných v trestnom konaní i súdu získané poznatky o skutočnosti sa môžu zmeniť. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť a iné sa môžu upresniť. Krajský súd zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že ak sa zmenia len okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu alebo forma zavinenia, ale je zachovaná podstata skutku, t. j. samotné konanie alebo následok, ktorý bol týmto konaním spôsobený, je zachovaná totožnosť skutku (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Tz 109/95).

K výroku o treste všeobecne

37. Pokiaľ ide o výrok o treste, krajský súd na úvod považuje za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

38. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

39. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

40. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný

zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

41. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

42. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

43. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

44. Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

45. V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. spočíva v tom, že páchatel'ovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že páchatel' spáchal viac trestných činov. Ukladanie trestu podľa ustanovenia § 41 ods. 1 Tr. zák. v sebe zahŕňa aplikovanie absorpčnej (pohlčovacej) zásady, ktorej obsahom je pravidlo, že prísnejší trest pohlcuje trest nižší (poena maior absorbet minorem), čo samo osebe je výrazným benefitom pre páchatel'a, ktorému sa trest ukladá.

46. Pokiaľ ide o súhrnný trest, ten súd ukladá vtedy, ak odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávaný trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený. Trestný rozkaz má taktiež povahu odsudzujúceho rozsudku. Účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. Ak Trestný zákon stanovuje v ustanovení § 42 ods. 1 povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukladanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchatel' potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní. Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatel'ovi uložený, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Súhrnný trest je pre páchatel'a priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchatel' sa dopustil ďalšieho trestného činu, pričom nebol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu. Možno teda zosumarizovať, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov,

a to len vtedy, ak bol páchatel' za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takéto odsúdenie je možné prihladiť.

K výroku o treste konkrétne

47. Pokiaľ ide o konanie, ktoré výroku o trest predchádzalo, tomuto obžalovaný žiadne chyby nevytýkal a krajský súd odvolacím prieskumom také chyby konania, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., nezistil. Možno konštatovať, že okresný súd ohľadom tohto výroku vykonal všetky dôkazy potrebné pre stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

48. Pokiaľ ide o samotný výrok o treste, obhajoba mu vytýkala neprimeranú prísnosť a tiež to, že tento výrok nie je v rozsudku riadne odôvodnený.

49. Námiетка týkajúca sa absencie riadneho odôvodnenia nie je dôvodná. Okresný súd výrok o treste nielen vecne správne, ale aj v dostatočnom rozsahu zdôvodnil, pričom krajský súd pre zrozumiteľnosť podstatné argumenty ohľadom výroku o treste zopakuje.

50. Okresný súd dospel k správne právnemu záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať v tejto veci súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., keďže súdnej trestnej činnosti (skutok spáchaný do júla 2019 do august 2019) sa dopustil skôr, ako mu bol 23. apríla 2021 doručený do vlastných rúk trestný rozkaz (s účinkami vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku) vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/96/2021 (skutok z 21. apríla 2021), ktorý nadobudol právoplatnosť 23. apríla 2021. Tento trestný rozkaz bol následne vo výroku o treste zrušený ďalším trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/18/2021 z 24. januára 2022 (skutok z 13. októbra 2019), právoplatným 17. februára 2022, nakoľko obžalovanému bol ukladaný súhrnný podmienený trest odňatia slobody. Okresný súd teda postupoval správne, keď obe tieto právoplatné rozhodnutia vo výrokoch o treste postupom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil.

51. Pokiaľ ide o druh trestu, okresný súd správne obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody s poukazom na mnohosť (súbeh) trestnej činnosti, povahu trestného činu (zločin proti ľudskej dôstojnosti spáchaný na maloletej poškodenej) ako i na skutočnosť, že k náprave obžalovaného doposiaľ nevedol žiaden uložený trest, ani ten nepodmienečný, už skôr ním vykonaný. Ukladanie iného, alternatívneho trestu k odňatiu slobody, primárne vzhľadom na výmeru uloženého trestu, ale aj s poukazom na kriminálnu minulosť obžalovaného neprichádzalo do úvahy.

52. Pokiaľ ide o pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného, okresný súd toto správne skúmal a nepochybil, keď žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák. nezistil. Rovnako nepochybil, keď u obžalovaného vzhliadol priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že už bol za trestný čin odsúdený. Avšak pochybil, ak mu priznal aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., že spáchal viac trestných činov, lebo túto mu vzhľadom na súčasnú aplikáciu ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. (tzv. asperačná zásada) priznať nemal z dôvodov rozvedených vyššie v texte. Vo finále ale táto chyba nemala žiaden vplyv na výslednú prevahu priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., preto krajský súd výrok o treste v tomto smere nerevidoval.

53. Základná trestná sadzba v ust. § 201 ods. 1 Tr. zák. je v rozmedzí od 3 rokov do 10 rokov, pričom v dôsledku prevahy priťažujúcich okolností správne okresný súd zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu postupom podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., teda na 5 rokov a 4 mesiace. Vzhľadom na skutočnosť, že pri ukladaní súhrnného trestu sa obžalovanému ukladal trest za spáchanie zločinu (v prejednávanej trestnej veci) okresný súd správnym spôsobom postupoval podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. a zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného (žalovaného zločinu) o jednu tretinu na 13 rokov a 4 mesiace.

54. Pokiaľ ide o okresným súdom uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace, je zrejme, že bol uložený na samej dolnej hranici modifikovanej trestnej sadzby, z tohto pohľadu je trestnom uloženým v zodpovedajúcej trestnej sadzbe a je aj primeraný, nakoľko z povahy veci nemôže byť trest ukladaný na samej dolnej hranici zákonom modifikovanej trestnej sadzby neprimerane prísny. A vo výsledku je aj podľa názoru krajského súdu takto vymeraný trest vzhľadom na osobu obžalovaného ako recidivistu trestnej činnosti, závažný charakter súdnej trestnej činnosti a okolnosti prípadu aj trestom spravodlivým, ktorý splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň aj morálne odsúdi jeho konanie.

55. K námietke obhajoby, že okresný súd nevysvetlil, prečo sa odchýlil od trestu uloženého obžalovanému trestným rozkazom pôvodne vydaným v tejto veci 4. januára 2021 (na č. I. 104 spisu) krajský súd uvádza nasledovné.

56. Faktom je, že okresný súd v tejto trestnej veci najskôr rozhodol trestným rozkazom vydaným 4. januára 2021, ktorým obžalovaného uznal za vinného na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe a odsúdil ho podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1, 2 Tr. zák. mu

jeho výkon podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov s probačným dohľadom za súčasného uloženia povinnosti podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu podľa § 51 ods. 4 písm. h) Tr. zák. Treba ale zdôrazniť, že k zrušeniu trestného rozkazu došlo výlučne na základe riadne a včas podaného odporu zo strany prokuratúry, ktorá sa pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. už vtedy domáhala uloženia zákonného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

57. Vo výsledku teda došlo k sprísneniu uloženého trestu v neprospech obžalovaného jednak preto, že po prejednaní veci na hlavnom pojednávaní vyvstala potreba ukladať mu zákonný súhrnný trest a tiež preto, že v pôvodnom trestnom rozkaze bol celkom zjavne u neho nezákonne konštatovaný vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., namiesto prevahy priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zák.

K tzv. vonkajšej súdnej diferenciacii

58. Pokiaľ sa páchatel sankcionuje nepodmienečným trestom odňatia slobody, je povinnosťou súdu súčasne rozhodnúť o tom, v akom ústave na výkon trestu odňatia slobodu ho bude vykonávať, keďže v podmienkach Slovenskej republiky sa tresty odňatia slobody vykonávajú diferencovane v ústavoch na výkon trestu s minimálnym, stredným a maximálnym stupňom stráženia.

59. Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa ust. § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zák., keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný drogový trestný čin, konkrétne ide o odsúdenie vo veci Okresného súdu Galanta pod sp. zn. 29T/113/2016 na nepodmienečný trest za úmyselný drogový delikt.

Záverečné zhrnutie

60. Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že v danej trestnej veci nezistil žiaden zákonný dôvod na zrušenie, či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného na verejnom zasadnutí ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

61. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.